

מ"ת 8575/04/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד בסיסו, מוחמד מונה

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט י' נועם

מ"ת 8575-04-15 מדינת ישראל נ' מוחמד בסיסו (עציר) ואח'

11
מאי
2015

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המבקשת
(המאשימה)
נגד
המשיבים
(הנאשמים)

1. מוחמד בסיסו (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל
2. מוחמד מונה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ברגות

החלטה

1. לפני בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם בת"פ 8549-04-15, שבו הואשמו בעבירת הצתה - לפי סעיף 448(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על-פי עובדות כתב-האישום, במועד שאינו ידוע למאשימה, קשרו המשיבים קשר לפגוע במתחם "בית ולרו" ברובע המוסלמי בעיר העתיקה בירושלים, באמצעות בקבוק תבערה. כחלק מקשירת הקשר, ביום 29.3.15 בסמוך לשעה 19:45, הגיעו המשיבים לצומת רחובות בסמיכות לבית ולרו. משיב 1 הגיע לצומת, ומשיב 2 "תצפת בצומת" כלשון כתב-האישום. דקות ספורות לאחר מכן, יידו המשיבים בצוותא חדא בקבוק תבערה לעבר בית ולרו, שעה שחלק מיושביו שהו בבניין, ביניהם ילדים. כתוצאה מיידוי בקבוק התבערה נגרם נזק לבניין, ובין היתר - בחצר הכניסה לבית נשרפו הקיר הפנימי והקיר החיצוני, וכן עציץ שהיה במקום. על-פי הנטען בכתב-האישום, במעשיהם האמורים שילחו המשיבים אש במזיד כדי לפגוע בבני אדם.

3. כתב-האישום והבקשה למעצרו עד לתום ההליכים הוגשו בפגרת הפסח, ובמהלכה התקיים דיון לפני מותב אחר, כב' השופט שחם, במחלוקת בעניין הראיות לכאורה. בהחלטת כב' השופט שחם מיום 9.4.15 נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת הנטען בכתב-האישום בעניינם של שני המשיבים. עיקרן של הראיות לכאורה היו סרט מצלמת אבטחה שתיעד את האירוע (אשר בית-המשפט צפה בו) בצד ראיות תומכות נוספות. בגדרה של אותה החלטה, קבע

כב' השופט שחם כי אין מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר נגד המשיבים, זאת הן לנוכח מהות העבירה ונסיבות ביצועה - השלכת בקבוק תבערה לעבר בניין מגורים מאוכלס, אשר גלומה בה מסוכנות גבוהה, והן לנוכח עילת המעצר הסטטוטורית הנוגעת לשימוש בנשק חם. עם זאת, הורה בית-המשפט באותה החלטה להזמין תסקיר מעצר בעניינם של שני המשיבים, כדי לבחון אם קיימת חלופת מעצר שתשיג את תכלית המעצר.

4. משיב 1 הנו כבן 20, ועד למעצרו עבד כנגר והתגורר בשכונת א-סעדייה במזרח ירושלים. הוא הבן השמיני למשפחה המונה זוג הורים ותשעה ילדים. מתסקיר המעצר עולה, כי הוא סיים 12 שנות לימוד, לאחר מכן החל לעבוד בנגרות, בהמשך עבד בתחום החשמל, ולאחרונה חזר לעבוד בנגרות. אין לחובתו הרשעות קודמות. שירות המבחן התרשם, כי משיב 1 הוא בעל דימוי עצמי נמוך וחוסר בשלות רגשית, וכי הוא נתון בקונפליקט שייכות בין בני גילו המתגוררים בסביבתו ובין אלו עמם הוא עובד. להערכת שירות המבחן, במצבים בהם הוא חש פגיעה, מתח ולחץ, נוטה משיב 1 לפעול באימפולסיביות ובאופן תוקפני, מבלי לשקול את השלכות מעשיו; כי הלה מטשטש את הקשיים בהתנהלותו; וכי קיים פער בין נסיבות מעצרו לבין גרסתו אודות האירועים. על-רקע האמור, העריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות העבירה הנה בינונית עד גבוהה. עם זאת, המליץ שירות המבחן על שחרורו של משיב 1 לחלופת מעצר של "מעצר בית מלא" בבית אחותו בשכונת בית חנינא בירושלים, בפיקוח מתמיד של אחד מבני משפחתו: אביו, אמו, ושלושה מאחיו ובהם אחותו שבביתה הומלץ כי יתגורר. שירות המבחן התרשם, כי המפקחים המוצעים מודעים למצבו של משיב 1, מבינים את מהות הפיקוח ויוכלו להוות עבורו גורם סמכותי, מציב גבולות ומצמצם סיכון.

5. משיב 2 אף הוא כבן 20. הוא הבן הבכור למשפחה המונה זוג הורים וארבעה ילדים המתגוררים בשכונת א-סעדייה. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הוא סיים 12 שנות לימוד, המשיך בלימודי מלונאות במשך כשנה, ולאחר מכן השתלב בעבודה בחנות מזכרות שבבעלות אביו. הוא מתעתד לחזור ללימודי מלונאות. אין לחובתו הרשעות קודמות. הערכת שירות המבחן את דפוסי אישיותו של משיב 2, ואת הרקע לביצוע העבירה, הייתה זהה לזו שצוינה בעניינו של משיב 1. גם בעניינו של משיב 2, כמו בעניינו של משיב 1, התרשם שירות המבחן, כי הלה בעל דימוי עצמי נמוך וחוסר בשלות רגשית, וכי הוא נתון בקונפליקט שייכות בין בני גילו המתגוררים בסביבתו ובין אלו עמם הוא עובד. גם לגביו, כמו בעניינו של משיב 1, העריך שירות המבחן, כי במצבים בהם הוא חש פגיעה, מתח ולחץ, נוטה משיב 2 לפעול באימפולסיביות ובאופן תוקפני, מבלי לשקול את השלכות מעשיו; כי הוא מטשטש את הקשיים בהתנהלותו; וכי קיים פער בין נסיבות מעצרו לבין גרסתו אודות האירועים. שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להישנות העבירה בעניינו של משיב 2 הנה בינונית. שירות המבחן המליץ לנקוט בעניינו חלופת מעצר, "בתנאי מעצר בית" בבית סבתו המתגוררת בשכונת שיח' ג'ראח בירושלים; זאת בפיקוח רצוף של אחד מבני משפחתו: אביו, סבתו ודודתו שבביתם הומלץ כי יתגורר.

שירות המבחן ציין, כי המפקחים המוצעים מודעים למצבו של משיב 2, מבינים את מהות תפקידם כמפקחים ויכולו להוות כלפיו גורם סמכותי, מציב גבולות ומצמצם סיכון. יצוין, כי לחובתו של האב רישום פלילי הכולל הרשעה בעבירה ביטחונית מלפני כשלושים שנה.

6. ב"כ המבקשת טוענת, כי במעשים המיוחסים למשיבים גלומה מסוכנות אינהרנטית לביטחון הציבור, שלא ניתן להפיגה בחלופת המעצר, ועל כן עתרה למעצרו של השני עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. לבקשתה, התאפשר לה להפנות שאלות למפקחים המוצעים, וכל אחד מהם הביע נכונות לשמש כמפקח ולדווח למשטרה כל אימת שיופרו תנאי השחרור בערובה.

7. ב"כ משיב 1 גורס, כי חלופת המעצר, המומלצת על-ידי שירות המבחן, שבגדרה ישה מרשו בתנאי "מעצר בית" מלא מחוץ לאזור מגוריו, בפיקוח מתמיד של אחד מבני משפחתו - הנה חלופת מעצר הולמת שתצמצם את הסיכון הנשקף ממנו לביטחון הציבור, ובפרט כשמדובר בצעיר שתפקודו היה נורמטיבי עד היום.

8. ב"כ משיב 2 טוען, כי מידת הסיכון הנשקפת ממרשו, הנה נמוכה יותר ביחס למשיב 1. הוא לא חלק על קביעת בית-המשפט, בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד משיב 2 כמבצע בצוותא של העבירה, יחד עם משיב 1; ואולם טען, שלצורך קביעת מידת המסוכנות יש להביא בחשבון שמשיב 2 לא יידה את הבקבוק בפועל, אלא שימש כתצפיתן. על-רקע האמור, ונוכח הערכת שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות העבירה על-ידי משיב 2 הנה בינונית, ביקש ב"כ משיב 2 לאמץ את המלצת שירות המבחן ולשחרר את מרשו לחלופת המעצר המוצעת.

9. לאחר בחינת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להורות על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים.

אין צורך להכביר מילים לגבי מידת הסכנה הנשקפת מידי בקבוקי תבערה, הן לעבר כוחות הביטחון, והן לעבר בתים מאוכלסים בתושבים. בית-המשפט העליון עמד, לא אחת, על החומרה היתרה שיש לייחס למעשים האמורים, ובפרט אלה הנוגעים לידי בקבוקי תבערה לעבר בניינים מאוכלסים - "מעשה שיש בו כדי לזרוע אימה ופחד ולסכן את חייהם של אזרחים - גברים, נשים וילדים - השוהים לבטח בביתם" (בש"פ 9202/09 עבאסייה נ' מדינת ישראל (23.11.09); וכן ראו: בש"פ 5946/12 מדינת ישראל נ' פלוני (8.8.12)). כן נפסק, כי "זריקה של בקבוקי תבערה יוצרת סיכון ברמה גבוהה ביותר"; וכי הנתון של אי-מימוש הסיכון בפועל, כשלעצמו, "אינו מפחית באופן משמעותי מאופיו המסוכן של המעשה" (בש"פ 9307/11 פלוני נ' מדינת ישראל (21.12.11)). על-רקע האמור, ונוכח המסוכנות

האינהרנטית הכרוכה בעבירת השלכת בקבוקי תבערה, נפסק כי בהיעדר נסיבות מיוחדות, יש להורות על מעצרם של מבצעי העבירות הללו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם, אף אם מדובר בצעירים או בקטינים (בש"פ 9546/12 לעיל, ובש"פ 9307/11, לעיל).

בענייננו, המעשה שביצעו המשיבים יצר סיכון ברמה גבוהה ביותר, שכן השניים, בצוותא חדא, יידו בקבוק תבערה לעבר בניין מגורים מאוכלס, מתוך כוונה לפגוע ביושביו. הבקבוק פגע בבניין; ואך בדרך נס הוצת רק קיר הבניין, האש לא התפשטה למבנה ולא היו פגיעות בגוף ובנפש. הסיכון המוגבר הנשקף מהמשיבים, נלמד מאופי המעשה ומהתעוזה העבריינית שהפגינו בביצועו, זאת מתוך מניע אידיאולוגי, ואגב תכנון מוקדם. בנסיבות אלו, רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהמשיבים מחייבת את מעצרם עד לתום משפטם, חרף גילם הצעיר. גילם הצעיר של המשיבים ותפקודם הנורמטיבי עד היום, אינם מצדיקים חריגה מהכלל האמור; ולא הוצגו נסיבות יוצאות דופן, המצדיקות נקיטת חלופת מעצר בעניינם. בנסיבות המקרה דנן, אין בהעתקת מקום המגורים של המשיבים משכונה אחת לשכונה אחרת במזרח העיר, כמו-גם בהתחייבות בני המשפחה לפקח עליהם ולדווח למשטרה כל אימת שייצאו מהבית, כדי להפיג את הסיכון המוגבר הנשקף מהם לביטחון הציבור; מה גם שבני המשפחה לא היוו חסם מפני ביצוע העבירה הנדונה (ראו והשוו: בש"פ 251/14 מדינת ישראל נ' פלוני (14.1.14), בפסקה 16).

10. על יסוד האמור לעיל, ייעצרו המשיבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.

על המזכירות לשלוח עותק מההחלטה לשירות המבחן.

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ה, 11.5.15, במעמד ב"כ המבקשת, ב"כ המשיבים, המשיבים ומתורגמן בית- המשפט לשפה הערבית.

יורם נועם, שופט

